

MOGENS GLISTRUP

København, 30. november 1978

*Den europæiske menneskerettighedsdomstol
ved domstolens forberedende organ*

*Den europæiske menneskerettighedskommission
ved Det europæiske Råds generalsekretær
Europarådets bygning
Strasbourg
Frankrig*

*FNs menneskerettighedskomiteé
FN-bygningen, New York
USA*

I fortsættelse af min i genpart vedlagte klage af 9. november 1978 skal jeg ved nærværende oplyse, at de tilstande, som jeg beskrev i klagen, stadig består.

Også i de nu forløbne uger har den anklagede stats landsret fremturet i at søge at holde mig væk fra folketingsarbejdet som nærmere beskrevet i klagen side 13-14, jfr. bilagene til denne nr. 95-113.

Under retsmødet den 13. november fremlagde jeg klagen af 9. november og de dertil hørende 113 bilag i nævnte landsret. På min begæring bestemte denne derefter, at der den 27. november skulle finde forhandling sted om klagens betydning for sagens videre tilrettelæggelse.

Denne forhandling fik et forløb, som bestemt ikke lever op til civilisationens mindstekrav, som man må stille til en domstolsbehandling i en straffesag. Dette klagemål kan ikke dokumenteres fuldstændigt med en henvisning til retsbogen for det pågældende retsmøde, idet denne retsbog blev formuleret under de forhold, som nærmere er beskrevet på side 14, 2. afsnit, i min klage af 9. november.

Jeg må derfor ved nærværende meddele følgende supplerende referat:

Først fik en af mine såkaldte forsvarere (Ebbe Suenson) ordet. Hans indlæg var, hvad vi i Danmark kalder en Rane Jonsentale (Rane Jonsen var en af de danske middelalderkongers betroede mænd, som foregav at være i kongens tjeneste, men som i virkeligheden holdt med hans fjender og derfor

tilrettelagde sit hverv for kongen på en sådan måde, at han hjalp fjenderne til at myrde kongen).

Ebbe Suensons indlæg var i forhold til sagsproblematikken kort og overfladisk. Af de ca. 400 sider bilag sørgede han kun for dokumentation af de ca. 15. Hans omtale af Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg og FNs Menneskerettighedskomiteé var koncentreret om at anføre en række forhold, som måtte bevirke, at jeg ikke kunne forventes at få medhold i min klage. Han fremhævede således:

- a. Der er ikke nedlagt nogen ordentlig påstand
- b. Der er ikke henvist til nogen bestemmelser i de pågældende konventioner
- c. Det er kun staten, der kan klage
- d. Man tager ofte ikke hensyn til klagerne og
- e. Afgørelserne er ikke bindende.

Disse og andre forhold, som forsvareren mente talte i min disfavør, var for den trænede lytter det altafgørende i hans indlæg, selv om han naturligvis iførte dette en klædning, som om det var mig, han forsvarede.

Dermed havde den såkaldte forsvarer gjort det uhyre let for den officielle anklager, der kunne nøjes med nogle få minutters indlæg.

Overensstemmende med, hvad der må være grundkravet i enhver ordentlig straffeprocess, fik jeg som tiltalt derefter adgang til at fremføre mine synspunkter.